

— In het kader van het derde onderdeel stelt de rekwirerende partij dat de motivering van het Gerecht voor ambtenarenzaken materiële onjuistheden bevat die gekoppeld zijn aan de onjuiste opvatting of de niet-inachtneming van het hem ter beschikking gestelde bewijsmateriaal (punten 80, 81, 85, 88 en 90 van het bestreden arrest).

Beroep ingesteld op 6 juni 2011 — Gooré/Raad

(Zaak T-285/11)

(2011/C 238/38)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Charles Kader Gooré (Abidjan, Ivoorkust) (vertegenwoordiger: F. L. Meynot, advocaat)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

— verordening (EU) nr. 330/2011 van de Raad van de Europese Unie van 6 april 2011 tot wijziging van verordening (EG) nr. 560/2005 tot instelling van beperkende maatregelen tegen bepaalde personen en entiteiten in verband met de situatie in Ivoorkust gedeeltelijk nietig verklaren wat betreft de opname van de naam van Charles Kader Gooré op de in bijlage II bedoelde lijst (en te verklaren dat deze niet op hem van toepassing is)

— de Raad van de Europese Unie veroordelen tot betaling aan Charles Kader Gooré van het bedrag van vijftigduizend EUR (50 000 EUR) als schadevergoeding,

— de Raad van de Europese Unie verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker twee middelen aan.

1) Eerste middel: schending van wezenlijke vormvoorschriften. Verzoeker verwijt de Raad van de Europese Unie enerzijds een motiveringsgebrek en anderzijds, de schending van het evenredigheidsbeginsel, aangezien de beperkende maatregelen verder gaan dan hetgeen noodzakelijk is om de door de Raad van de Europese Unie gestelde doelen te bereiken.

2) Tweede middel: schending van de Verdragen. Verzoeker verwijt de Raad van de Europese Unie enerzijds de schending van het recht van verdediging aangezien het geheel van de elementen die een maatregel rechtvaardigen nooit ter kennis van verzoeker werd gebracht en anderzijds, de schending van het eigendomsrecht.

Beroep ingesteld op 6 juni 2011 — Heitkamp BauHolding/Commissie

(Zaak T-287/11)

(2011/C 238/39)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Heitkamp BauHolding GmbH (Herne, Duitsland) (vertegenwoordiger: W. Niemann, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

— de beschikking van verweerster van 26 januari 2011, zoals gerectificeerd op 15 april 2011, voor zover verzoekster weet nog niet gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie, nietig verklaren.

— verweerster verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster de volgende middelen aan.

— De saneringsclausule van § 8, sub c, lid 1, sub a, van het Duitse Körperschaftssteuergesetz (wet inzake vennootschapsbelasting; hierna: „KStG”) is geen steunmaatregel in de zin van artikel 107 VWEU. Reeds bij de indeling van het referentiestelsel begaat verweerster een fout door uit te gaan van het referentiestelsel „bepalingen inzake de aftrek van verliezen bij vennootschappen die een deelneming verwerven”. Feitelijk bestaat dit referentiestelsel veeleer uit de in de tijd onbeperkte overboeking van verliezen, die als uitvloeisel van het objectieve nettobeginsel eveneens van toepassing is in het vennootschapsbelastingrecht.

— De in § 8, sub c, van het KStG voorziene schrapping van de overboeking van verliezen moet daarom als een uitzondering worden gekwalificeerd, terwijl de saneringsclausule van § 8, sub c, lid 1, sub a, van het KStG dan weer een uitzondering op de uitzondering is, zodat de normale regel geldt en het beginsel van de financiële draagkracht ook bij een sanering van toepassing is.

— Verweerster stelt weliswaar dat „het Duitse stelsel inzake vennootschapsbelasting in de huidige versie het referentiestelsel is”, maar verliest uit het oog dat de rechtssituatie in de Bondsrepubliek Duitsland op grond van het Wachstumsbeschleunigungsgesetz (Duitse wet inzake de bevordering van de economische groei) gewijzigd is. Na de invoering van de clausule inzake de stille reserves in § 8, sub c,

van het KStG worden bij de wijziging van de aandeelhoudersstructuur van gezonde ondernemingen verliezen en overgeboekte verliezen ten belope van de stille reserves zeker gesteld. In dit opzicht kan de clause inzake de stille reserves voor gezonde ondernemingen worden gezien als de tegenhanger van de saneringsclausule voor crisisondernemingen, omdat anders ondernemingen die moeten worden gesaneerd zelfs structureel zouden worden benadeeld.

- Het door verweerster bestreden verschil in behandeling in de saneringsclausule, tussen economisch gezonde ondernemingen en ondernemingen die moeten worden gesaneerd is in dat opzicht geen selectieve maatregel, maar eerder de concretisering van het grondwettelijke beginsel van de financiële draagkracht, dat van oudsher in de Duitse grondwet is verankerd. Het gaat dus over de interne logica van het referentiestelsel. De saneringsclausule is in dat opzicht precies verenigbaar met de grondbeginselen en richtsnoeren van het Duitse stelsel.
- Uitgaande van de basisbeginselen is de invoeging van de saneringsclausule in § 8, sub c, KStG in elk geval een „door de aard of de interne opbouw van het systeem gerechtvaardigde” maatregel die deze interne opbouw slechts gedeeltelijk weer doet gelden.

Beroep ingesteld op 7 juni 2011 — Deutsche Bahn e.a./Commissie

(Zaak T-289/11)

(2011/C 238/40)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partijen: Deutsche Bahn AG (Berlijn, Duitsland), DB Mobility Logistics AG (DB ML AG) (Berlijn, Duitsland), DB Energie GmbH (Frankfurt am Main, Duitsland), DB Schenker Rail GmbH (Mainz, Duitsland), DB Schenker Rail Deutschland AG (Mainz, Duitsland) (vertegenwoordigers: Rechtsadvocaat W. Deselaers, J. S. Brückner en O. Mross)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- de op 29 maart 2011 ter kennis gebrachte inspectiebeschikking van de Commissie van 14 maart 2011 nietig verklaren;
- elke gestelde handeling die voortvloeit uit de op basis van deze onregelmatige beschikking uitgevoerde inspecties nietig verklaren;
- in het bijzonder de Commissie de teruggave van alle afschriften van de documenten die in het kader van de inspecties werden gemaakt, op straffe van nietigverklaring door het Gerecht van de later door de Commissie vast te stellen beschikking; en
- de Commissie verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters vorderen om nietigverklaring van beschikking C(2011) 1774 van de Commissie van 14 maart 2011 (zaken COMP/39.678 en COMP/39.731), waarbij op grond van artikel 20, lid 4, van verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad⁽¹⁾ wordt gelast inspecties te verrichten bij Deutsche Bahn AG en alle direct of indirect onder haar zeggenschap staande rechtspersonen op grond van een mogelijke bevoorrechtiging van dochterondernemingen met een systeem van korting op de levering van tractiestroom.

Ter ondersteuning van hun beroep voeren verzoeksters vier middelen aan:

- 1) schending van het fundamentele recht van de onschendbaarheid van de woning bij gebreke van een voorafgaande rechterlijke toestemming;
- 2) schending van het fundamentele recht op een effectief beroep in rechte bij gebreke van een voorafgaande feitelijke en juridische rechterlijke toetsing van de inspectiebeschikking;
- 3) schending van het recht van verweer door een oeverloos uitgebreide en niet-specifieke beschrijving van het voorwerp van de inspectie („fishing expedition”);
- 4) schending van het evenredigheidsbeginsel. De inspectiebeschikking is onevenredig, doordat verzoeksters systeem van korting op tractiestroom sinds jaren transparant wordt toegepast, het meermaals door de Duitse autoriteiten en rechterlijke instanties is onderzocht en in overeenstemming met de kartelwetgeving is geacht, en de naar de mening van de Commissie beslissende vraag of het kortingsstelsel „objectief gerechtvaardigd” is, met een minder belastende maatregel, namelijk een verzoek om inlichtingen, had kunnen worden beantwoord.

⁽¹⁾ van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag (PB 2003 L 1, blz. 1)

Beroep ingesteld op 7 juni 2011 — Deutsche Bahn e.a./Commissie

(Zaak T-290/11)

(2011/C 238/41)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partijen: Deutsche Bahn AG (Berlijn, Duitsland), DB Mobility Logistics AG (DB ML AG) (Berlijn, Duitsland), DB Netz AG (Frankfurt am Main, Duitsland), Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße mbH (DUSS) (Bodenheim, Duitsland), DB Schenker Rail GmbH (Mainz, Duitsland), DB Schenker Rail Deutschland AG (Mainz, Duitsland) (vertegenwoordigers: Rechtsadvocaat W. Deselaers, J. S. Brückner en O. Mross)

Verwerende partij: Europese Commissie